

Frankrig og derfra naaede her til Hovedstaden. Der dannedes Organisationer, støttede af Kvindeforeningerne, med det Formaal ikke at handle i Forretninger, hvor der ikke var Siddepladser, navnlig til det kvindelige Personale, og jeg tror, man den Gang udrettede meget ad denne Vej, naaede betydelige Resultater, og at dette vil være den Vej, man skal gaa i saa Henseende. Jeg maa ogsaa give den ærede sidste Taler Ret i, at en saadan Bestemmelse strengt taget ikke hører hjemme i en Lukkelov. Men saadanne Lovregler kan man naturligvis godt give, naar man i det hele taget er kommet ind paa at lovgive paa den Slags Omraader, som vi jo er her — ogsaa fra Regeringens Side, som efter offentlig fremsatte Udtalelser at dømme formentlig ellers hylder de af Gustav Philipsen i et Bilag fremsatte Anskuelse, hvilke den dog hverken har Mod eller Evne til at føre ud i Livet i Lovsform.

Jeg vil sluttelig henstille til den højtærede Minister ved Forhandling med Udvalget at finde en noget bedre sproglig Affattelse af §. 9, sidste Stykke. De Slyngninger, der foregaar der, er meget kunstfærdige, men det vil ganske sikkert være muligt at udtrykke Meningen paa en mere direkte og mindre indviklet Maade. Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget til Behandling.

Indenrigsministeren (Kragh): Samtlige ærede Ordførere har jo i alt væsentligt givet Lovforslaget Tilslutning, i hvert Tilfælde hvad Hovedbestemmelserne angaar, og derfor bringer jeg dem min Tak. I øvrigt skal jeg ikke komme dybt ind paa den lange Række af Enkeltheder, som her har været fremdraget. Det er jo en selvsagt Ting, at et Lovforslag, der som det her foreliggende angaar et Emne, hvor Interesserne saa stærkt staar imod hinanden, er et ganske fortrinligt Diskussionsemne. Jeg tvivler ikke paa, at man fra de forskellige Sider kunde uddybe de modstaaende Betragtninger i høj Grad, men jeg vedkender mig, saaledes som det ærede 12te Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) nylig sagde, at være en fuldkommen Tilhænger af den Betragtning, som er fremført af et enkelt Medlem af Socialraadet, nemlig Raadets Formand, Gustav Philipsen. Naar det ærede 12te Medlem for 6te Kreds nu udtalte, at Regeringen — og hermed maa der jo i dette Tilfælde sigtes til mig — hverken besidder Mod eller Evne til paa det Omraade, vi her har med at gøre, at forme Lovforslaget efter dette Princip, saa vil jeg sige til det ærede Medlem,

at jeg saa godt forstaaer, at han maa underkende meget hos denne Regering; savne mange, mange Ting, som han under den tidligere Regering lærte at sætte Pris paa, og faa Øje paa mange Mangler. Det forstaaer jeg meget vel. Men jeg troede dog ikke, at det ærede Medlem vurderede denne Regering og dermed mig saa lavt, at han skulde mene, at vi savnede Evne til at undlade at foreslaa Bestemmelser angaaende Lukketid for Butikker og Lagre, til at lade det hele have den fri Bane, som Raadsformand Gustav Philipsen ønsker, og som ogsaa jeg i og for sig kunde ønske. At jeg skulde savne Evne til en saadan Undladelse, kan jeg dog ikke tænke mig, at det ærede Medlem skulde mene. Og nu ved jeg jo vel, at man indenfor den radikale Regering i høj Grad har udvist Mod ved mange Lejligheder; ikke mindst i den sidste Tid har der i det høje Folketing fra radikal Side været Tale om, hvad man ganske rolig kunde gøre, naar blot man havde Mod; men jeg maa erkende, at et saadant Mod i Brystet, som man fra radikal Side ved mange Lejligheder har vist, besidder denne Regering ikke. Det besidder heller ikke jeg. Jeg tror nu ogsaa, at nogen Beundring for dette Mod har ikke givet sig til Kende fra vide Kredse af Befolkningen, i hvert Tilfælde ikke en Beundring, som kunde friste til at søge ud ad de Veje, hvor dette Mod kan udfolde sig. Vi lever jo i en Tid, som kræver visse Retningslinier fulgt indenfor de stærkt arbejdsdelte Erhverv, for at saavel Arbejdsgivernes som Arbejdernes Interesser paa fyldestgørende og tilfredsstillende Maade kan varetages; og her er efter min Mening et Omraade, hvor saadanne Interesser maa varetages. Det største Kræv, man kan stille til en saadan Lovgivning, er efter min Mening dette, at den fyldestgør Fordringerne til begge Sider samtidig med, at den viser tilbørlig Hensyntagen til Publikums Bekvemmelighed og til den Frihed med Hensyn til personligt Virke, som ethvert Menneske i højeste Grad maa ønske. Og hvad jeg sagde, da jeg fremsatte Lovforslaget, vil jeg gentage her, at det er denne Retningslinie — Hensynet til de erhvervsdrivendes Interesser paa den ene Side og til Publikums Bekvemmelighed paa den anden Side, dog med Hensyntagen til alle rimelige Ønsker angaaende personlig Frihed til at arbejde i sin Næring —, som har været bestemmende ved Udarbejdelsen af det foreliggende Lovforslag.

Jeg kan jo ikke undre mig over, at man fra de Sider, hvor der kræves absolut Uniformitet, stiller sig imod Bestemmelserne i